נתן אלתרמן- שחרור קפריסין

עיתון שורות קפריסין גיליון 42 (21.1.49) ארכיון הג'וינט תיקי קפריסין

שחרור קפריסין 21.1.49 (עיתון)

נתן אלתרמן

שחרור קפריסין

הם קפצו כבל אחל הלוחץ
הם פרצו מצרי־פי הפחים...
כי הלתה הבסורה חץ שלוח,
כי חלפה כמו אש בפתחים!

בתוך לילה של אי מסוף־הלה
הם עמדו, רועדים מצנה...
גבוכים... אלה, אלה, ואלה...
מבאין כח ובאפס מענה.

כי לא סוס, לא יאוש ולא חבל,
לא נצחו את מחנה־הרתוא.
אבל זו הסמחה קצליל נגל,
היא מסעס וסברה את לעו!

ועמדו נערות שהתיל
לשלמן גם הלב־חלומות
ולמדו בחורים הלהקי־עין
הנסוכי עלבון וכלימות.

ועמדו אמהות־מסמפחת,
ואבות
ותינוק־עם־נמה...
החיבר־זעה הלא־מנמחת
שוב לא ראה את נבה!

קרינת הזהרים, לה ברוש:
הם נסכו את כחם של חתה,
כלי הסכר הגדול־ונצנע
אסר המו הוא – לחיות מתוכה!

אם פילום בעיניה ריאה את
מזמאות
ומפרץ גליות,–
מר היה אלה אז? את יודעת!
מי היה אלה המות עמות...

שמה פילום בלב צר כיתו פטר,
אה גם המה, "קרינת מזהרים",
לה הרא הראה תפוצרת נחת

לרגלי הכרמל נח מפרה
לי קסן, אנגח הסכרמים,
וגונחת: הוי, סוב לגסור ברק
ברברי הימים שלעם...

כן, סירת מתרגים מעמת,
ועצמות הרפנים כואבות,
אה לחמנו מצת אידו כלחמת...
ולחמנו אותה בכבוד.

...זה האי סאליו בסרסרת
יהודים נגרר על נחוון
לחנה למדלנה זוהרת
על חזהה של ים־התיכון.

מה הבנה חרפתו של הכלא
למו הרב בצד החרות.
מה רבוא להודים – כסו תלא
נוחקו בצלעות הקיסרות!

מה אים הנוון רגע־רגע
המסרן הלאוס מרובים...
אבל גם הנוון
גי חלנע
ה ירה אל ראשי הסובים!

וכבוד לרבוא המגיח,
ספרה את המקב וכלה.
וכבוד לסדריה, לסליח,
לסורה בבקתה הבלה!

וכבוד לה לאם־בסספת,
ולילד חובק הרבה...
וכבוד לאמה הנצחת
שאינה לא יראה את נבה!